
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

NEM ÉLTEM VELE...

1Korinthus 9,1-12

2017. JÚLIUS 30.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 113. zsoltár

Imádkozzunk. Köszönjük, Urunk a boldog tapasztalatot, hogy bár neved minden név fölött való, hogy hatalmad és dicsőséged betölti a mennyet és a földet is és túl is van azokon, Te mégis aláhajolsz, meglátod az alázatost, fölemeled, dicsőségre magasztalod; meglátod az elesettet, kivonod nyomorult élethelyzetéből; meglátogatod a szűkölködőt, az árvát és megajándékozod drága ajándékaiddal. Leginkább pedig azért magasztalunk, mert mindannyiunkat megláttál elveszett állapotunkban, vétkeink, bűneink, céltalanságunk közepette és elküldtetted érettünk Krisztusodat, aki nem tekintette zsákmánynak, hogy Veled egyenlő, hanem megüresítette magát, emberi formát vett fel, és engedelmes volt a keresztfá haláláig. Őérette, áldozatáért és feltámadásáért minket gyermekeidnek tekintesz, és meghívtál a szent szövetségre és mindvégig velünk vagy azon az úton, mely mennyei dicsőségbe, feltámadásra és örök életre vezet. Most is azt kérjük, hogy feloldozó, szabadító kegyelmeddel, igazságodnak igéjével bátoríts bennünket, hogy hűségesen megmaradjunk ezen az úton, hogy mindig és mindenben Hozzád ragaszkodjunk, hogy tudjuk életfolytatásunkkal nagy nevedet dicsőíteni és mindazt megtenni, amit szent élettörvényedben előírsz nekünk neved dicsőségére, embertársaink javára. Krisztusunkért, szabadító Urunkért kérünk hát, hallgass meg bennünket, tekints alá, áldd meg istentiszteletünket és töltsd be életünket a Te javaiddal. Ámen

Textus: Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok-é ti az Úrban? Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok. Ez az én védelmem azok ellenében, a kik vádolnak engem. Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk? Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfas? Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? Vajon emberi mó-

don beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istennek gondja? Avagy nem érettség mondja-é általában? Mert mi érettség íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt. Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem mindent eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. (1Korinthus 9,1-12.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Azt tartják a Biblia-magyarázók, hogy az első Korinthusi levél voltaképpen egy nagy válaszgyűjtemény. A korinthusi gyülekezet kereste meg (talán Timótheuson keresztül) Pál apostolt, és megírták (vagy megüzenték) neki a gyülekezet életében fölhalmozódott súlyos kérdéseket. Az apostol ebben a levélben válaszol ezekre. Szól a pártoskodásról, az erős illetve gyenge hitről, a különféle lelki ajándékokról, aztán a házasság kérdéséről, amely ott Korinthusban, pogány környezetben a kezdő keresztyén közösségben számos életvezetési súlyos kérdést vetett föl. Beszél az apostol azokról a vallásokról is (vagy inkább kultuszokról), amelyben egykoron maguk a korinthusi keresztyének is éltek, és bár maguk mögött hagyták ezeket, de a környezetükben még virágoztak. Ennek kapcsán szóba hoz Pál, egy ma már talán érdektelennek tűnő kérdést is: el lehet-e menni, részt lehet-e venni más vallás szertartásán, lehet-e ott a bálványáldozati húsból enni? Néhányan azt állították, hogy ez a keresztyén embernek meg se kottyán, – nagyobb a mi szabadságunk. Ezért Pál beszél a szabadság kérdéséről is. Ezért olyan különös ez a 9. rész, amit most kezdtünk el olvasni, mert itt nem válaszokat hallunk, hanem az apostol kezd el kérdezni. Ha jól számolom, csak ebben a felolvasott néhány versben tucatnyi kérdést vet fel.

Mindjárt így kezdi: Nem vagyok apostol? Nem vagyok szabad? Nem láttam-e Jézus Krisztust? Nem az én munkám gyümölcse vagytok az Úr Jézus Krisztusban? Nincsen jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal vigyük? Nincsen jogunk, hogy együtt, igyunk? Nincsen jogunk arra, hogy ne dolgozzunk? Vajon emberi módon beszélem ezeket? Nem azt mondja Mózes törvénye is...? Vélhetnénk: ezek csak retorikai kérdések, úgymond. Pál kérdés formájában fejezi ki a méltatlankodását, a felindulását. Kérdéssel indít, hogy közelebb hozza magához a korinthusiakat, tehát egyfajta szónoki eljárásról volna szó. A kérdés által megnyitja önmagát a korinthusiak számára. Vagy éppenséggel költői kérdések ezek, hiszen mindenikre "igen" a felelet. Én azonban azt hiszem, hogy nem pusztá retorikai fogás vagy levélírói ügyesség az apostol részéről, hogy itt most hirtelen megfordítja a dolgot. Most a korinthusiaknak kell válaszolniuk a keresztyén élet nagy és nehéz ügyeiben.

Ha sorba vesszük az itt felvetett kérdéseket, rögtön belátjuk ennek a megállapításnak az igazságát. De mielőtt erre rátérnénk, hadd jellemezzem mindjárt azzal a korinthusiak helyzetét, továbbá a mi magunk helyzetét is, és a két helyzet azonos-

ságát, hogy mindig ütközött a tekintélynek és a szabadságnak a kérdése. Akinek van valamiféle tekintélye, aki olyan munkakörben dolgozik, hogy parancsolnia, utasítania kell, az tapasztalatból tudja, hogy vannak olyan helyzetek, amikor nincsen idő arra, hogy a beosztottat meggyőzzük egy feladat értelmessége felől, hogy jó belátásból végezze a dolgát. Meg kell tennie valamit, ami nagyon fontos. Még inkább érezzük ezt szülőként vagy nevelőként. Hogyha a három éves kis unoka kezébe veszi a százas szeget és elindul a konnektor felé, és piszkálni kezdi, akkor szertefoszlik a sok modern pedagógia, amely mind arról szól, hogy győzzük csak meg a gyermeket erről-arról, majd magától rájön a lényegre, hadd szerezzen tapasztalatot, nem kell erőszakosnak lenni, nem kell tekintéllyel, erővel, szabadságot korlátozó módon fellépni! Mindez ott, abban a pillanatban eltűnik! Bizony, odébb lököm a gyereket, ő meg sír és nem érti, hogy mi történt! Megmentettem! Ezek, természetesen, csak apróbb jelei annak, amit kulturálisan sokkal drámaiban élük meg, ha ugyanis szabadságra áhítunk (és mindannyian áhítunk a szabadságra), akkor nem viseljük, hogy mások parancsolgassanak nekünk. Nem viseljük a törvényeket, nem viseljük a korlátozó intézkedéseket. Közben éppen süssel manapság látjuk, hogy sorban születnek a szabadság-törvények és a szabadság-jogok. Ha elő vesszük Magyarország alkotmányát, látjuk, hogyan sorjázanak benne a rögzített jogok: jog a munkához, jog a tanuláshoz, jog a pihenéshez, jog az önkifejezéshez, jog a vallásgyakorláshoz és az attól való tartózkodáshoz, jog a tulajdonhoz....jog, jog, - és ezek igazából mind szabadságjogok. Na de akkor, amikor eljönnek azok a pillanatok, amikor valakinek mégis meg kell mondania, hogy melyik a helyes irány, valakinek mégis meg kell határoznia a szerteszét szaladó világban, hogy hogyan találunk össze mi, emberek, hogyan tudunk egymásért felelősek lenni, akkor máris ütközik a szabadságnak és a tekintélynek a világa.

De milyen érdekes, az apostol bátran összeköti ezt a kettőt! Vannak olyan ógyházi újszövetségi szövegmásolatok, ahol éppen meg is fordították ezt. A 9. rész, ismétlem, így kezdődik: "Nem vagyok-e apostol? Nem vagyok-e szabad?" Nos, mondom, vannak szövegmásolatok, amelyekben ez fordítva áll: "nem vagyok-e szabad? nem vagyok-e apostol?" Soha nem fogjuk megtudni, hogy annak idején a kódex másoló mi okból fordította meg a sorrendet. Eltévesszette talán? Vagy valamit belegondolt, hogy ez lenne inkább a helyes sorrend: előbb az áll, hogy nem vagyok-e szabad? s aztán jön az, hogy nem vagyok-e apostol? - ez volna a helyes rend. Nyilván, messzire vezetne, ha a kettőt itt most megpróbálnánk külön-külön mérlegre tenni: szabadság és apostolság. Inkább a kettőt együtt tegyük mérlegre, és mindjárt egymás mellett van az, amiről beszéltem. Nem vagyok-e apostol? - kérdezi Pál. Igen, az apostolság tekintélyt jelentett. Azért is kérdezték Pál tanácsát, azért kérdezték a véleményét, mert tekintélye volt; és Pál tudja is, hogy az apostolság önmagában véve komoly tekintélyt jelent. Ezért is van az, hogy itt a Korinthusi levélben is több alkalommal azt mondja, hogy emberileg szólok, vagy más alkalommal azt mondja, hogy most csak a saját véleményemet mondom. Nem akar visszaélni az apostoli tekintéllyel, ezért olyan ügyben, amelyre nézve Isten ígéje szabadságot ad nekünk, az apostol csak tanácsot ad a korinthusiaknak, bölcsességre biztatja őket. Jelzi, hogy amin a korinthusiak civakodnak, veszekednek,

az valójában közömbös dolog, – de hogy túl nagy üggyé ne váljon, elmondja a véleményét. Más alkalommal viszont teljes, isteni tekintéllyel parancsol és utasít. Tehát, mondhatni, tökéletesen tisztában van azzal, hogy apostol és tekintély.

És most jöjjön mellé a másik kérdés: nem vagyok szabad? Ha a kettőt összekötjük: tekintély és szabadság, – még valami veszélyes vegyülék is kikerülhet belőle. Vajon Pál azt akarná mondani: apostol vagyok és szabad vagyok, tehát szabad vagyok nektek parancsolgatni? Azt sugallná, hogy: apostolnak lenni azt jelenti, hogy több szabadságom van, mint nektek, apostolnak lenni azt jelenti, hogy nekem a szabadságom mellé végrehajtói, utasítói hatalmam is van és adódik? Erről még fogok majd szólni. Aztán azt kérdezi (mondja) Pál: nem láttam-e Jézus Krisztust? és: Nem az én munkám gyümölcsei vagytok ti? Érezzük, hogy itt nem pusztán a saját státuszát, helyzetét akarja tisztázni. Általában az apostolságról van szó. Folytatja, és ezt mondja: ez a védelmem azok ellenében, akik vádolnak engem. Az itt szereplő görög szó – anakrizis – szó azt jelenti, hogy valamit darabokra szednek, felbontanak. Vagyis firtatják Pál tekintélyét, az apostolságát, a bizonyágtételét, a hitelességét, a munkáját, – és firtatják a szabadságát. Hogy talán neki Pálnak egy még nagyobb tekintélyhez kellett volna folyamodnia. Erre is utal Pál. Azt mondja: nincs arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok és az Úrnak atyjafiai és Kéfas (azaz Péter)?

De én most nem arról akarok beszélni, hogy ezek szerint a többi apostolok – akik nyilván nem három napra, vagy egy hétvégére mentek el apostoli munkát végezni – vitték magukkal a feleségüket is a misszióba. Talán Péter apostol is ellátogatott a korinthusi gyülekezetbe, és vitte a feleségét, és joga volt rá, szabadsága volt rá, megillette, apostol volt. Az Úr ügyében fáradzott. De, mondom megint, most, nem ez a lényeg. Pál csupán finoman jelzi, hogy érti ő a korinthusiakat, akik között némely hangadók azon voltak, hogy hallgassuk meg Pál apostolt is – persze, hallgassuk csak meg, ő alapította a gyülekezetet, ő forgolódott itt közöttünk, itt töltött másfél esztendő – , de a nagy ügyekben, a nagy kérdésekben azért mégis talán inkább Pétert vagy Jakabot, vagy az oszlop-apostolokat kellene megkérdezni, ők az igazi apostolok, akik annak idején Jézus tanítványaiként vették a felhatalmazást. Azért mondja – kérdezi – most Pál: hát én nem láttam az Urat? Ha az kell az apostolsághoz, hogy valaki tanúja legyen az Úr valóságának... Mi az, hogy nem láttam az Urat? A Feltámadottat láttam, tőle vettem az apostolságomat. S mindez elmondja majd a 15. részben, ahol a feltámadásról beszél, hogy: megjelent a Feltámadott először az apostoloknak, aztán sok-sok atyafinak, végül pedig neki, mintegy idétlennek. De neki is megjelent!

Szabadság és tekintély. Kinek van itt szabadsága, kinek van itt tekintélye, hogy tartoznak össze ezek? Ha a fentiek fényében nézzük a korinthusiak nehéz és feszítő kérdéseit (keresztyén életvezetés, erősek és gyengék, kegyelmi ajándékok, pogány környezettel való érintkezés), akkor máris érezzük, hogy ezek bizony nem régi, ócska kérdések: kenyérgkérdés, házasság, nemiség, közösségen belüli közösség, a magunk kultúrája és a környező világ kultúra, a világ szabadsága és mi szabadságunk. Hasonulhatunk-e teljes mértékben a világhoz, vagy teljesen el kell különülnünk tőle? Mi van ebben a világban, amire azt mondhatjuk, megethetjük mi

is, mert voltaképpen közömbös dolog? És mi az, amitől inkább óvakodnunk kell? De leginkább arról beszél Pál, hogy mindez hogyan érinti a keresztyének testvéri közösségét. És itt jön a nagy nehézség. Mi arról vagyunk nevezetesek, amit a leginkább számon is szoktak kérni rajtunk, hogy ugyanis a keresztyénség a szeretet vállalása, a keresztyének szeretik egymást. Ezzel szoktunk büszkélkedni is. Felidézzük hogy amikor a Római birodalomban elkezdődtek a keresztyén-üldözések, mégis, ha a rómaiak őszintén nyilatkoztak a gyűlölt keresztyénekről, azt mondták: nézzétek, mennyire szeretik egymást! Igen, a keresztyének összetartoztak, összefogtak, nem árulták el, nem szolgáltatták ki egymást sem a hatóságoknak, sem a csúfolásnak, sem vádnak, sem rágalomnak. Szigorú zárt közösséget alkottak, de ezt az egymás iránti szeretetük tartotta össze. És ezt az éles szemű üldözők is észrevették: mennyire szeretik egymást!

És ezt kéri számon rajtunk –, és olyasmit is megkövetelnek a szeretet címén, amit Isten törvénye nem enged meg! Az a nagy küzdelem, amit az apostol ezen a téren folytat, az éppen annak a helyes útnak (az első útnak!) a megtalálása – ez a szeretet útja. Ezen az úton egyrészt a szeretetünkből nem lesz egy ócska, üres hivatkozás, nem lesz belőle egy mindent megengedő, mindent elnéző, mindent annyiba hagyó, minden jelentéktelenségbe adó valami, holott ezt igénylik és követelik tőlünk is nagyon. Másrészt pedig nem veszünk bele üres, semmitmondó, borzasztó, másikat is tönkretévő törvénykezésbe. A jó utat keresi az apostol. És most a maga példáján próbálja ezt megértetni a korinthusiakkal. Azt mondja: hát nem vagyunk szabadok, nem lett volna jogunk elvinni hozzátok a feleségünket? Továbbá, csak nekem és Barnabásnak nincsen jogunk arra, hogy ne dolgozzunk? (Ez azt jelenti, hogy csak az apostoli szolgálatot végezték volna és mások eltartották őket.) Vajon emberi módon mondom én ezeket? Hát nem ezt parancsolja a törvény is, nyomtató ökörnek ne kösd fel a száját?! Aki vet, nem az az aratás reménységével vet, és aki katonáskodik, az vajon a maga zsoldján megy el a háborúba?

De bizony, mondja az apostol, mindehhez jogunk lett volna. Jogunk lett volna kérni, hogy eltartsatok bennünket, elvárhattuk volna tőletek. Jogunk lett volna ahhoz, hogy tartózkodjunk a munkától, elvárhattuk volna tőletek, hogy megtegyétek értünk, ami szükséges. De nem tettük meg. Lemondtunk erről a jogunkról – mondja –, nem éltünk ezzel a szabadsággal, mert mindent eltűrtünk, csak valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. Hadd olvassam még egyszer a 12. verset, mert itt van a lényeg: “Ha egyebek részesültek is a ti javaitokban, miért nem inkább mi?! De mi nem éltünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent eltűrtünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. Meghatározó, amit mond az apostol, főleg hogyha egy kicsit belemélyedünk a szövegbe. Azt mondja a 12. versben az apostol (a Károli fordítás szerint olvasom): “mert ha egyebek részesültek a ti javatokban..., Az új fordításban így van: “egyebek részesültek is mindezekben..., A legújabb római katolikus fordításban pedig így van: “de ha másoknak volt joga nektek parancsolni...” És akkor most itt megállunk egy pillanatra: melyik fordítás a jó? Szinte össze-vissza állunk. Az eltérő fordításoknak az az oka, hogy bajban vannak a fordítók. Nemcsak a magyarok. Megnéztem

angol, német, francia és még a latin fordításokat is. Bajban vannak a fordítók, mert az apostol egy speciális szót használ itt, amit lehet fordítani jognak, lehet fordítani szabadságnak, lehet fordítani tulajdonnak vagy birtoknak, lehet fordítani parancsnak, és leginkább (például, amikor Miatyánkot mondjuk) hatalomnak. Itt az ekszúszia szó szerepel - és Pál tudatosan és szándékosan használja ezt szót -, ez pedig a görög nyelvben sokjelentésű kifejezés. Amikor az elején úgy kezdi, hogy nem vagyok-e szabad, akkor nem ezt a szót használja, ott a szabadság szót használja. De itt, amikor azt mondja, hogy ha másoknak joga van nektek parancsolni..., vagy, hadd fordítsam így: ha másoknak van hatalma fölöttetek, vagy: ha mások szabadok arra, hogy részesedjenek abban, ami a tiétek, akkor miért nem inkább mi? Én, Pál alapítottam a korinthusi gyülekezetet, én, Pál apostol rendeztem el a sorokat, én, Pál apostol foglakozom és törődöm veletek, én általam, Pál apostol által kaptátok meg a Jézus Krisztus ismeretét, a lelki ajándékokat, áldásokat! Hát, ha valakinek, akkor nekem leginkább... mim is van...? És akkor itt megállunk: jogom - igen, ezt is jelenti az ekszúszia szó; szabadságom - igen, ezt is jelenti; hatalmam - hát leginkább azt jelenti. Azt a teljhatalmat jelenti ez, amikor nem külső tényezők folytán van valakinek joga-szabadsága-lehetősége, nem delegálják azt neki, nem azt mondják neki, hogy nos, szabad vagy, aztán csinálj, amit akarsz, szerezd meg, ami hozzá tartozik ehhez a szabadsághoz. Ez önteljes szabadság. Nem másoktól kap felhatalmazást valaki, mondjuk egy mandátumot, valami megbízatást, ami tart valameddig, aztán lejár és vissza kell adni a tisztséget. Ez a hatalom belülről van. De még azt is lehet mondani, hogy saját tulajdon ez szabadság. Hiszen így fordítja a Károlyi fordítás is (és nem fordít mellé): részesülni más javaiban. (Éppenséggel: más jogában, szabadságában, hatalmában.) A görög úszia szó a vagyont jelenti, a létet, az életet, a valóságot, azt, ami van, ebből fakadóan az eksz-úszia azt jelenti, hogy valakinek a magáéból telik, elégségesen van neki. A magáéból telik a szabadsága, a magáéból van joga valamire..., De - folytatja rögtön az apostol - mi nem éltünk ezzel a szabadságunkkal! (És itt már a Károlyi fordítás is fordít egyet a szón, holott eredetiben ugyanaz a szó áll itt, mint amikor javaknak fordította.) Tehát így is lehetne: mi nem éltünk ezzel a joggal, mi nem éltünk ezzel a szabadsággal, nem használtuk ezt a szabadságot, nem használtuk ki, nem éltünk vele (odatenném mellé, zárójelben - nem éltünk vele vissza). Miért? Hogy valamilyen akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé. Itt is speciális szót használ Pál. "Akadályt gördíteni" - magyarul igen szemléletes, képes kifejezés ez. Nemrégiben autóztam valahol, és meg kellett állnom, mert az úton hevert egy nagy kődarab. Ki tudtam volna kerülni. Nem jött semmi szembe az úton, megtehettem volna, hogy elkerülöm. De eszembe jutott, hogy ha jön majd utánam valaki öt perccel később, és jön vele szembe egy autó, nem lesz módja manőverezni, akkor kész a baj. Akadályt gördíteni az útra, ezt jelenti: föltartóztatni, megszakad a menet, amiből baj lesz, nem lehet tovább menni. Azt mondja az apostol: azért nem éltünk apostoli jogunkkal (hatalmunkkal), hogy ne gördítsünk akadályt a Krisztus evangéliuma elé. De szó szerint fordítva az általa használt kifejezés azt jelenti, hogy: ne szakítsuk meg a Krisztus evangéliumát. Olyan görög szóval fejezi ezt ki, amit az antik világban azt fejezték ki, amikor a kézművesek

egy hosszú bőrcsíkot egyetlen egy csapással két darabra szeltek (szétvágtak). Mint amikor kihúzom a spárgát és a feleségem elvágja az ollóval, mekkora darabra van szükség. Átvitt értelemben: megszakad valaminek - leginkább az útnak a folytonossága. Tehát Pál azt mondja: nem akartuk elválni a Krisztus evangéliumának (útját). Nem arról beszél, hogy lehetetlenné válna emiatt a mi utunk Krisztushoz, mert akadályok gördülnek az útra, hanem a Krisztus evangéliumának az útja elé ne gördüljön akadály, ne legyen gátja a Krisztus hozzánk jövetelének, meg ne szakadjon áldásainak áradása, hanem teljes erejében érkezen hozzánk.

Az apostol tehát arra tanít bennünket, hogy az erősebb mondjon le az erejéről a gyengébb érdekében. Aki szabadabb – van ilyen! –, ha szabadságában áll, engedjen el dolgokat annak érdekében, akinek kevesebb szabadság van! (Ilyen is van, ha a szabadságot belső létállapotként értelmezzük, és nem külsőleg deklarált, ki-provokált jogosítványnak!) Akinek több van, engedjen a többől, noha joga van rá, hatalma van rá, hogy élen mindazzal, ami az övé. Miért és mikor? Azért és akkor, ha a Krisztus kegyelmének az áradásáról van szó. Ne állj oda az útba, ne zárd el a Krisztus kegyelmét a másiktól. Ne tartóztasd fel azt a szabadságot, azt az isteni hatalmat, azokat a jogokat, azokat az ajándékokat, azt az életvalóságot, amit egyes egyedül és kizárólag a Krisztussal való kapcsolat adhat meg nekünk.

Ezzel pedig az apostol, mondhatni, szinte veszélyesen református dolgot művel. A tekintély ugyanis általában abból van, hogy valamilyen hierarchia létesül, vagy legalábbis valami hierarchia rögzíti és biztosítja a tekintély hatékonyságát. Vannak, akik legalul vannak, mások középen vannak, és megint mások fölül. Mindenféle diagramokat lehet erről készíteni, ki milyen jogviszonyban, vagy parancsolási és engedelmisségi, egyszóval tekintélyi viszonyban van a másikkal, és látjuk: többnyire felülről jön valami, aztán leágazik, kire mi vár a feladatból. Az egyházban is így van. Beszél erről is az apostol, mégpedig elég sokat, és éppen, amikor így kezdi itt: nem vagyok apostol? Hát én csak olyan lennék, mint egy a korinthusiak közül? Elküldtetek a kérdéseiteket, és csak annyit lenne a tisztem, hogy tovább passzolom őket Kéfásnak és az oszlopapostoloknak, a főnököknek, aztán majd ők megmondják, mi a teendő? Apostol vagyok! Mondhatom én is közvetlenül nektek a véleményemet is, meg az isteni igazságot is - jogom van hozzá, sőt, hatalmam van fölöttetek. Nem éltem vele. És ezzel egy egészen más dimenzió nyílik meg. Nem éltem ezzel a szabadságommal – mondja –, csakhogy ne gördítsek akadályt a Krisztus evangéliuma elé, csak meg ne szakítsam a kegyelem áradását! Vagyis ugyanabban a helyzetben vagyok, mint ti vagytok. Ugyanúgy ráutalt vagyok arra, hogy hozzám is akadálytalanul elérkezzen az evangélium, és ha én oda állok a parancsaimmal, az akaratommal, a szabadságommal, a jogommal közéték és az evangélium közé, akkor én is vesztes leszek, akkor nekem is kevesebb jut, akkor rám sem árad úgy a kegyelem.

A kegyelmet mindannyian kapjuk, Isten akarata szerinti mértékben. Minden másban van valami fokozati rend. Vannak, akik fenn vannak, mások alul vannak; vannak, akik kérdeznek, vannak, akik válaszolnak, vannak, akik utasítanak, vannak, akik végrehajtanak, vannak, akik tanácsolnak, mások megteszik. Van rendje

a tekintélynek, van szabadságrénd is, van jogrénd is, van rendje a tulajdonnak. Tehát mindenben van valami rend a gyülekezetben is, az anyaszentegyházban is. De amikor az evangéliumról van szó, az Isten üdvözítő szeretetéről, a Jézus Krisztus hozzánk jöveteléről, a kegyelem áradásáról, akkor más a dolgok valósága. Ha valaki oda áll a másik elé, el elzárja a kegyelem útját, maga is elesik tőle. Pál tehát értésére adja a korinthusiaknak, hogy ő, aki apostol, ő, aki szabad, ő, aki látta az Úr Jézus Krisztust, ő, akinek munkája gyümölcse a korinthusi gyülekezet, ő, akinek joga van arra, hogy egyen és igyon, ő, akinek joga van arra, hogy magával vigye feleségét, ő, akinek joga van arra, hogy ne dolgozzon, nem valami emberi megfontolásból, hanem isteni parancsból, krisztusi belátásából nem élt a szabadságával. Lemondani, elengedni - egyrészt; érvényre juttatni és ragaszkodni - másrészt; ez a keresztyén életnek a nagy titka. Ezt nem lehetséges megélni másképp, csak úgy, ha Isten evangéliuma, Jézus Krisztus szabadító szeretete beragyogja az egész életünket. Kérjük buzgón Isten Szentlelkét, adja meg ezt nekünk is, hogy lehessünk szabadok, lehessünk apostoli munka gyümölcse, legyenek jogaink és legyünk készek arra is, hogy az evangéliumért hátra lépjünk, hogy a gyengével, a kicsivel, a kevésbé szabadokkal együtt részesüljünk az áldó kegyelemben. Ámen

Imádkozzunk! (A 119. zsoltár szavaival) Ó, Uram, hadd szálljon az én könyörgésem szent színed elé. Tégy bölccsé engem a Te szent Igéd szerint. Jusson elődbe az én imádságom, a Te beszéded szerint szabadíts meg engem. Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz rendeléseidre. Nyelvem a Te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. Legyen segítségemre a Te kezed, mert a Te háttározataidat választottam. Uram, vágyódom szabadításod után és a Te törvényed nekem gyönyörűségem. Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen Téged, és a Te ítéleteid segítsenek rajtam. Tévelygek, mint valami elveszett juh. Keresd meg a Te szolgálodat, mert parancsolataidat nem felejtettem el. Ámen